

Appendix: studied passages from *Norwegian Wood*

Passage 1

直子は両脚をソファーの上へのせ、折りまげてその上に顎をのせた。「ねえ、ワタナベ君のことをもっと知りたいわ」と彼女は言った。

「普通の人間だよ。」普通の家で生まれて、普通に育って、普通の顔をして、普通の成績で、普通のことを考えている」と僕は言った。

「ねえ、自分のこと普通の人間だという人間を信用しちゃいけないと書いていたのはあなたのだいすきなスコット・フィッツジェラルドじゃなかったかしら？ あの本、私あなたに借りて読んだのよ」と直子はいたずらっぽく笑いながら言った。

「たしかに」と僕は認めた。「でも僕はべつに意識的にそうきめつけてるんじゃないよ、本当に心からそう思うんだよ。自分が普通の人間だって。君は僕の中に何か普通じゃないものがみつけれられるかい？」

「あたりまえでしょう」と直子はあきれたように言った。「あなたそんなこともわからないの？ そうじゃなければそうして私があなたと寝たのよ？ お酒に酔払って誰でもいいから寝ちゃえと思ってあなたとそうしちゃったと考えてたの？」

「いや、もちろんそんなことは思わないよ」と僕は言った。

直子は自分の足の先を眺めながらずっと黙っていた。僕も何を言っているのかわからなくてワインを飲んだ。

「ワタナベ君、あなた何人くらいの女の子と寝たの？」と直子がふと思いついたように小さな声で訊いた。(上 227-229)

Naoko raised her feet to the edge of the sofa and rested her chin on her knees. "I want to know more about you," she said.

"I'm just an ordinary guy – ordinary family, ordinary education, ordinary face, ordinary exam results, ordinary thoughts in my head."

"You're such a big Scott Fitzgerald fan... wasn't he the one who said you shouldn't trust anybody who calls himself an ordinary man? You lent me the book!" said Naoko with a mischievous smile.

"True," I said. "But this is no affectation. I really, truly believe deep down that I'm an ordinary person. Can you find something in me that's *not* ordinary?"

"Of course I can!" said Naoko with a hint of impatience. "Don't you get it? Why do you think I slept with you? Because I was so drunk I would have slept with anyone?"

"No, of course I don't think that," I said.

Naoko remained silent for a long time, staring at her toes. At a loss for words, I took another sip of wine.

"How many girls have *you* slept with, Toru?" Naoko asked in a tiny voice as if the thought has just crossed her mind. (145-146)

Naoko trok haar benen op en legde haar kin op haar knieën. 'Watanabe, ik wil nog veel meer van je weten,' zei ze.

'Ik ben maar heel gewoon. Ik ben in een gewoon gezin geboren, ik ben heel normaal opgegroeid, ik heb een gewoon gezicht, ik haal gewone cijfers, ik denk heel gewone dingen.'

'Was het niet jouw eigen geliefde Scott Fitzgerald die schreef dat je mensen die zeggen dat ze gewoon zijn niet moet geloven? Je hebt me dat boek zelf geleend en ik heb het ook gelezen,' zei Naoko met een plagerig lachje.

'Klopt,' bekende ik. 'Maar bij mij zit er geen speciale bedoeling achter. Ik meen het echt dat ik een gewoon mens ben. Kun jij soms iets aan mij ontdekken dat niet gewoon is?'

'Natuurlijk,' zei Naoko, enigszins van haar stuk gebracht. 'Weet je dat zelf niet? Waarom zou ik anders met je gevreeën hebben? Denk je dat ik dat heb gedaan omdat ik gedronken had en het me niet uitmaakte met wie ik het deed?'

'Nee, natuurlijk denk ik dat niet,' zei ik.

Naoko zat een hele tijd zwijgend naar haar voeten te staren. Ik wist niet goed wat ik moest zeggen en dronk van mijn wijn.

‘Watanabe, met hoeveel vrouwen ben jij naar bed geweest?’ vroeg Naoko, opeens schuchter, alsof die vraag nu net bij haar opkwam. (Chapter 6)

Naoko zog die Füße aufs Sofa und legte das Kinn auf die Knie. »Ich möchte gern mehr über dich wissen.«

»Ich bin ein Durchschnittsmensch, aus einer Durchschnittsfamilie, mit einer Durchschnittsausbildung, einem Durchschnittsgesicht, ich have durchschnittliche Noten und durchschnittliche Gedanken im Kopf.«

»Du bist doch so ein großer Fan von Scott Fitzgerald. Hat der nicht geschrieben, man solle nie einem Menschen trauen, der von sich behauptet, er sei durchschnittlich? Du hast mir das Buch selbst geliehen«, sagte Naoko mit einem verschmitzten Lächeln.

„Stimmt, aber ich habe mich ja nicht bewußt dafür entschieden, durchschnittlich zu sein. Ich bin wirklich zutiefst davon überzeugt, ein Durchschnittsmensch zu sein. Oder kannst du an mir etwas entdecken, das nicht durchschnittlich ist?“

»Aber natürlich!« sagte Naoko mit einem Anflug von Ungeduld. »Begreifst du das denn nicht? Hätte ich mit dir geschlagen, wenn es nicht so wäre? Glaubst du vielleicht, ich wäre mit jedem ins Bett gestiegen, nur weil ich so betrunken war?«

»Natürlich nicht.«

Naoko musterte eine Zeitlang wortlos ihre Zehen. Da ich nicht wußte, was ich sagen sollte, nahm ich einen Schluck Wein.

»Und mit wie vielen Mädchen hast du geschlafen?« fragte Naoko leise, als wäre es ihr gerade in den Sinn gekommen. (Chapter 6)

Naoko drog upp benen i soffan tills hon satt med fötterna på soffkanten och stödde hakan mot knäna. »Jag vill veta mer om dig, Toru«, sa hon.

»Jag är en helt vanlig kille – med vanlig familj, vanlig utbildning, vanligt ansikte, vanliga betyg, vanliga tankar i huvudet.«

»Var det inte Scott Fitzgerald – som du tycker så mycket om – som sa att man aldrig ska lita på en man som kallar sig vanlig? Jag lånade den av dig och läste, minns du?« sa Naoko med ett okynligt leende.

»Just det, det stämmer«, medgav jag. »Men för mig är det inget medvetet val att vara det. Jag är faktiskt fullkomligt övertygad om det. Om att jag är en helt vanlig människa. Kan du hitta något hos mig som är ovanligt?«

»Det är väl självklart«, sa Naoko förnärligt. »Fattar du inte ens det? Vad tror du annars att jag låg med dig för? Trodde du att jag låg med dig för att jag var för full och att det hade gått bra med vem som helst.«

»Nej, det är klart att jag inte tror det«, sa jag.

Naoko teg en lång stund och såg ned på sina fötter. Jag visste inte heller vad jag skulle säga, utan nöjde mig med att dricka vin.

»Toru, hur många flickor har du legat med?« frågade Naoko tyst, som om hon plötsligt kommit på något. (150)

Passage 2

「ねえ、ワタナベ君」と直子が言った。「あなたキズキ君のことも好きだったんでし
よう？」

「もちろん」と僕は答えた。

「レイコさんはどう？」

「あの人も大好きだよ。いい人だね」

(...)

「まるでキズキ君が暗いところから手をのばして私を求めているような気がするの。
おいナオコ、俺たち離れられないんだぞって。そう言われると私、本当にどうしようも
なくなっちゃうの」

「そういうときはどうするの？」

「ねえ、ワタナベ君、変に思わないでね」

(...)

「ねえ、ワタナベ君？」と僕の耳もとで直子が言った。

「うん？」

「私と寝たい？」

「もちろん」と僕は言った。(上 289-291)

“Tell me,” said Naoko, “you liked Kizuki too, didn’t you?”

“Of course,” I said.

“How about Reiko?”

“I like her a lot,” I said. “She’s really nice.”

(...)

“I feel like Kizuki is reaching out for me from the darkness, calling to me, ‘Hey Naoko, we can’t stay apart.’ When I hear him saying that, I don’t know what to do.”

“What *do* you do?”

“Well... don’t take this the wrong way, now.”

(...)

“Tell me something, Toru,” Naoko whispered in my ear.

“What’s that?” I asked.

“Do you want to sleep with me?”

“Of course I do,” I said. (186-187)

‘Kijk, Watanabe,’ zei Naoko, ‘jij was toch ook op Kizuki gesteld?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik.

‘En Reiko?’

‘Ik mag haar enorm. Ze is een goed mens.’

(...)

‘Het voelt net of Kizuki vanuit het donker zijn armen naar me uitstrekt en mij zoekt. “Kom Naoko, wij horen bij elkaar te zijn.” Ik weet dan echt niet meer wat ik moet doen.’

‘En wat doe je in dat geval?’

‘Watanabe, zul je me niet raar vinden?’

‘Ik zal je niet raar vinden.’

(...)

‘Watanabe?’ fluisterde Naoko in mijn oor.

‘Ja?’

‘Wil je met me vrijen?’

‘Natuurlijk,’ zei ik.

(Chapter 6)

»Tōru, du hast doch Kizuki auch gern gehabt?«

»Natürlich«, antwortete ich.

»Und Reiko?«

»Ich mag sie sehr. Eine sehr nette Frau.«

(...)

»Es ist, als streckte Kizuki aus dem Dunkeln die Hand nach mir aus. ›Komm, Naoko, wir können nicht getrennt sein‹, höre ich ihn sagen. Und dann weiß ich nicht mehr, was ich tun soll.«

»Und was tust du?«

»Ich möchte nicht, daß du etwas Falsches denkst, Tōru.«

(...)

»Tōru?« flüsterte Naoko mir ins Ohr.

»Was denn?«

»Möchtest du mit mir schlafen?«

»Natürlich.« (Chapter 6)

»Säg mig«, sa Naoko, »du gillade Kizuki också, eller hur?«

»Naturligtvis«, sa jag.

»Vad tycker du om Reiko?«

»Jag tycker verkligen om henne«, sa jag. »Hon är väldigt snäll.«

(...)

»Det känns som om Kizuki sträcker sig efter mig i mörkret och ropar på mig: ›Naoko, vi kan inte vara ifrån varandra.‹ När jag hör det vet jag inte vad jag ska göra.«

»Vad gör du då?«

»Missförstå mig inte nu, Toru.«

(...)

»Berätta en sak för mig, Toru«, viskade Naoko i mitt öra.

»Vadå?« frågade jag.

»Vill du ligga med mig?«

»Klart jag vill«, sa jag. (190)

Passage 3

「ねえ、どうして今日授業で出席取ったとき返事しなかったの？ワタナベってあなたの名前でしょ？ワタナベ・トオルって」(上 109)

“Why didn’t you answer today when they called the register? You *are* Watanabe, aren’t you? Toru Watanabe?” (67)

‘Waarom gaf je vandaag bij college geen antwoord toen je naam werd afgeroepen? Je bent toch Watanabe?’ (Chapter 4)

»Sag mal, warum hast du dich heute eigentlich nicht gemeldet, als die Namen aufgerufen wurden? Du heißt doch Watanabe, oder? Tōru Watanabe?« (Chapter 4)

»Varför svarade du inte när de ropade upp idag? För visst heter du Watanabe? Toru Watanabe?« (72)

Passage 4

「ずっとこのところあなたいなかったでしょ？ 私何度も電話したのよ」と緑は言った。

「何か用事でもあったの？」

「別に用事なんか無いわよ。ただ電話してみただけよ」

「ふうむ」と僕は言った。

「『ふうむ』って何よいったい、それ？」

「べつに何でも無いよ、ただのあいづちだよ」と僕は言った。「どう、最近火事は起きてない？」

「うん、あれなかなか楽しかったわねえ。被害もそんなになかったし、そのわりに煙がいっぱい出てリアリティーがあったし、ああいうのいいわよ」緑はそう言ってからまたごくごくと水を飲んだ。そして一息ついてから僕の顔をまじまじと見た。「ねえ、ワタナベ君、どうしたの？ あなたなんだか漠然とした顔してるわよ。目の焦点もあつていないし」

「旅行から帰ってきて少し疲れてるんだよ。べつになんでもない」

「幽霊でも見てきたような顔してるわよ」

「ふうむ」と僕は言った。

「ねえワタナベ君、午後の授業あるの？」

「ドイツ語と宗教学」

「それすっぽかせない？」

「ドイツ語の方は無理だね。今日テストがある」

「それ何時に終る？」

「二時」

「じゃあそのあと町に出て一緒にお酒飲まない？」

「昼の二時から？」と僕は訊いた。

「たまにはいいじゃない。あなたすごくポオツとした顔してるし、私と一緒にお酒でも飲んで元気だしなさいよ。私もあなたとお酒飲んで元気になりたいし。ね、いいでしょう？」

「いいよ、じゃあ飲みに行こう」と僕はため息をついて言った。「二時に文学部の中庭で待っているよ」

(下 45-46)

“Where’ve you been?” Midori asked. “I don’t know how many times I called.”

“Was there something you wanted to talk about?”

“Nothing special. I just called.”

“I see.”

“You see what?”

“Nothing. Just ‘I see’,” I said. “Any fires lately?”

“That was fun, wasn’t it? It didn’t do much damage, but all that smoke made it feel real. Great stuff.” Midori gulped another glass of water, took a breath and studied my face for a while. “Hey, what’s wrong with you?” she asked. “You’ve got this spaced-out face. Your eyes aren’t focused.”

“I’m OK,” I said. “I just came back from a trip and I’m tired.”

“You look like you’ve just seen a ghost.”

“I see.”

“Hey, do you have lectures this afternoon?”

“German and R.E.”

“Can you skip ‘em?”

“Not German. I’ve got a test today.”

“When’s it over?”

“Two.”

“OK. How about going into the city with me after that for some drinks?”

“At two in the afternoon?!”

“For a change, why not? You look so spaced. Come on, come drinking with me and get a little life into you. That’s what I want to do – drink with you and get some life into myself. What do you say?”

“OK, let’s go,” I said with a sigh. “I’ll look for you in the Lit. quad at two.” (220-221)

‘Waar was je de hele tijd?’ zei Midori. ‘Ik heb je weet ik hoe vaak gebeld.’

‘Was er iets?’

‘Nee. Ik had gewoon zin je te bellen.’ ‘Oké;’ zei ik. ‘Hoezo “Oké”?’

‘Niets in het bijzonder, gewoon een respons,’ zei ik. ‘Nog brand gehad de laatste tijd?’

‘Ja, leuk was dat, hè? Zoveel schade was er niet, maar met al die rook zag het er wel heel realistisch uit. Geweldig,’ zei Midori, en weer dronk ze een glas water leeg. Ze slaakte een zucht en keek me toen ernstig aan. ‘Watanabe, wat is er aan de hand? Je hebt zo’n vage blik. Je ogen staan helemaal wazig.’

‘Ik ben net terug van een reis en ik ben nog een beetje moe. Verder niets.’

‘Je ziet eruit alsof je een spook hebt gezien.’ ‘Oké,’ zei ik.

‘Watanabe, heb jij vanmiddag college?’

‘Duits en theologie.’

‘Kun je niet spijbelen?’

‘Niet bij Duits. Ik heb vandaag tentamen.’

‘En hoe laat ben je daarmee klaar?’

‘Twee uur.’

‘Zullen we dan daarna samen in de stad gaan stappen?’ ‘Om twee uur ’s middags?’ vroeg ik.

‘Dat kan toch wel, voor een keer? Je kijkt zo vaag uit je ogen. Ga mee het op een zuipen zetten, wie weet word je er weer vrolijk van. Daar heb ik zelf ook wel zin in: drinken en vrolijk worden. Nou, goed plan toch?’

‘Vooruit, we gaan het op een zuipen zetten,’ zei ik met een zucht. ‘Om twee uur wacht ik op je in de binnentuin van de letterenfaculteit.’ (Chapter 7)

»Du wärst länger weg, oder? Ich hab x-mal bei dir angerufen«, sagte Midori.

»Wegen was Bestimmtem?«

»Eigentlich nicht, ich wollte dich nur mal anrufen.«

»Verstehe.«

»Und was verstehst du?«

»Nichts offenbar«, sagte ich. »Hat wieder mal was gebrannt?«

»Das was lustig, oder? Es gab ja keinen großen Schaden, aber der viele Rauch hat's irgendwie gebracht. Klasse.« Midori schüttete noch ein Glas Wasser hinunter, rang kurz nach Luft und starrte mich an. »Was ist denn los mit dir? Du siehst irgendwie rammdösig aus. Dein Blick ist so verschwommen.«

»Ich bin gerade erst von einer Reise zurückgekommen und noch ein bißchen müde. Nichts Besonderes.«

»Du machst ein Gesicht, als hättest du ein Gespenst gesehen.«

»Aha.«

»Hast du heute nachmittag Unterricht?«

»Deutsch und Religionswissenschaft.«

»Kannst du schwänzen?«

»Deutsch nicht. Wir schreiben einen Test.«

»Bis wieviel Uhr dauert die?«

»Bis zwei.«

»Wollen wir danach zusammen in die Stadt gehen und was trinken?«

»Um zwei Uhr nachmittags?«

»Warum denn nicht? Du siehst wirklich abgedreht aus. Komm doch, wir trinken was zusammen, das muntert dich auf – und mich auch. Ja?«

»Also gut«, sagte ich seufzend. »Geh'n wir einen trinken. Ich warte um zwei auf dich im Institut.« (Chapter 8)

»Var har du varit hela tiden?« frågade Midori. »Jag vet inte hur många gånger jag har ringt dig.«

»Var det något speciellt du ville prata om?«

»Nej, jag ville bara höra av mig.«

»OK.«

»Vadå OK?«

»Ingenting. Jag sa bara: ›OK‹«, sa jag. »Har du sett några fina eldsvådor på sistone?«

»Visst var det kul? Det var ingen större brand, men den där röken gjorde verkligen att det kändes verkligt. Skithäftigt.« Midori hällde i sig ett glas vatten till, drog efter andan och betraktade mitt ansikte en stund. »Vad är det för fel?« frågade hon. »Du ser ju helt borta ut. Dina ögon är ju alldeles flummiga.«

»Jag är OK«, sa jag. »Jag har precis kommit tillbaka efter en resa och är trött. Det är allt.«

»Du ser ut som om du hade sett ett spöke eller något.«

»OK.«

»Toru, har du några föreläsningar i eftermiddag?«

»Tyska och religion.«

»Kan du inte strunta i dem?«

»Inte tyskan. Jag har skrivning idag.«

»När är den över då?«

»Två.«

»OK. Vad säger du om att dra in till stan efteråt och ta några glas?«

»Dricka klockan två på eftermiddagen?«

»Varför inte för en gångs skull? Du ser ju helt väck ut. Kom igen nu då, vi tar några glas för att liva upp dig! Jag behöver faktiskt också bli lite uppiggad. Vad säger du?«

»OK, vi säger väl det då«, suckade jag. »Jag tittar efter dig på litteraturinstitutionens innergård vid två.« (223-224)

Passage 5

「ねえ、ワタナベ君、私が今何をしたがつているがわかる？」

「さあね、想像もつかないね」

「広いふかふかとしたベッドに横になりたいの、まず」と緑は言った。「すごく気持ちがよくて酔払っていて、まわりには口バのウンコなんて全然なくて、となりにはあなたが寝ているの。そしてちょっとずつ私の服を脱がせるの。すごくやさしく。お母さんが小さな子供の服を脱がせるときみたいに、そっと」

「ふむ」と僕は言った。

「私途中まで気持ちいいなあと思ってぼんやりとしてるの。でもね、ほら、ふと我に返って『だめよ、ワタナベ君！』って叫ぶの。『私ワタナベ君のこと好きだけど、私には他につきあってる人がいるし、そんなことできないの。私そういうのけっこう堅いのよ。だからやめて、お願い』って言うの。でもあなたやめないの」

「やめるよ。ぼくは」

「知ってるわよ。でもこれは幻想シーンなの。だからこれはこれでいいのよ」と緑は言った。「そして私にばっちり見せつけるのよ、あれを。そそり立ったのを。私すぐ目を伏せるんだけど、それでもちらっと見えちゃうのよね。そして言うの、『駄目よ、本当に駄目、そんなに大きくて固いのとても入らないわ』って」

「そんなに大きくないよ。普通だよ」

「いいのよ、べつに。幻想シーンだから。するとね、あなたはすごく哀しそうな顔をするの。そして私、可哀そうだから慰めてあげるの。よしよし、可哀そうにつて」

「それがつまみあり君が今やりたいことなの？」

「そうよ」

「やれやれ」と僕は言った。(下 53-54)

“Now, let me ask you: do you have any idea what I would like to do right now?”

“I can’t imagine.”

“Well, first of all, I want to lie down in a big, wide, fluffy bed. I want to get all comfy and drunk and not have any donkey shit anywhere nearby, and I want to have you lying down next to me. And then, little by little, you take off my clothes. *Sooo* tenderly. The way a mother undresses a little child. *Sooo* softly.”

“Hmm...”

“And I’m just spacing out and feeling really nice until, all of a sudden I realize what’s happening and I yell at you ‘Stop it, Watanabe!’ And then I say ‘I really like you, Watanabe, but I’m seeing someone else. I can’t do this. I’m very proper about these things, believe it or not, so please stop.’ But you don’t stop.”

But I *would* stop”, I said.

“I know that. Never mind, this is just my fantasy,” said Midori. “So then you show it to me. Your thing. Sticking right up. I immediately cover my eyes, of course, but I can’t help seeing it for a split second. And I say, ‘Stop it! Don’t *do* that! I don’t want anything so bit and hard!’”

“It’s not so big. Just ordinary.”

“Never mind, this is a fantasy. So then you put on this really sad face, and I feel sorry for you and try to comfort you. There there, poor thing.”

“And you’re telling me that’s what you want to do now?”

“That’s it.”

“Oh boy.” (225-226)

'Watanabe, weet je wat ik nu het liefst zou willen?'

'Nee, geen flauw idee.'

'Om te beginnen zou ik in een groot, zacht bed willen liggen,' zei Midori. 'Ik voel me goed, ik ben lekker aangeschoten en in de wijde omtrek is geen ezelkeutel te bekennen. Jij ligt naast me. Beetje bij beetje kleed je me uit. Heel aandachtig. Heel voorzichtig, als een moeder die haar kleine kindje uitkleedt.'

'Hmm,' zei ik.

'Eerst laat ik het ontspannen over me heen komen. Maar halverwege verzet ik me en roep: "Watanabe, laat dat!" En dan zeg ik: "Ik mag je graag, maar ik ga met iemand anders. Dit kan niet. Ik ben daar heel rechtlijnig in. Stop daarmee, alsjeblieft." Maar je stopt niet.'

'Ik zou wel stoppen, hoor.'

'Dat weet ik wel. Maar dit is een fantasie. Daarom kan het dus wel,' zei Midori. 'En dan laatje 'm opeens aan me zien. Fier opgeheven. Ik wend snel mijn ogen af, maar toch heb ik er een glimp van opgevangen. En ik zeg: "Laat dat! Niet doen! Zo'n groot en stijf ding komt er niet in."''

'Zo groot is hij anders niet, hoor. Heel gemiddeld.'

'Maakt niet uit. Het is een fantasie. Vervolgens kijk je ontzettend droevig. Zo droevig dat ik medelijden met je krijg en je wil troosten. Stil maar, stil maar.'

'Dit is wat je nu het liefst wilt?' 'Ja.'

'Bof ik even.'

(Chapter 7)

»Du, Tōru, weißt du, was ich jetzt gern machen würde?«

»Keine Ahnung.«

»Auf einem großen, weichen Bett liegen«, sagte Midori. »Mich ganz gemütlich betrinken, keine Eselskacke in Sicht, du neben mir. Dann würdest du mich ganz langsam ausziehen. Unheimlich zärtlich. Wie eine Mutter ihr kleines Kind, so behutsam.«

»Hmm«, machte ich.

»Ich fühle mich wohl und ganz entspannt. Doch auf einmal ... ›Tōru, hör auf, rufe ich. ›Ich hab dich sehr gern, aber ich bin mit jemand anderem zusammen. Ich kann das nicht. Das wäre nicht anständig, also hör auf. Bitte!‹ Aber du hörst nicht auf.«

»Aber ich würde aufhören«, wandte ich ein.

»Weiß ich doch. Aber in meiner Phantasie ist es anders«, erklärte Midori. »Dan zeigst du ihn mir, also, deinen Ständer. Ich halte mir sofort die Augen zu, aber ich sehen ihn trotzdem ganz kurz. ›Hör auf, hör auf, ich will so ein großes, hartes Ding nicht!‹ rufe ich.«

»Er ist gar nicht so groß. Eher Durchschnitt.«

»Egal, das hier ist doch Phantasie. Also weiter. Nun machst du ein so niedergeschlagenes Gesicht, daß ich Mitleid bekomme und dich trösten will. ›Ist ja gut, du armer Kerl.««

»Und das würdest du jetzt gern machen?« sagte ich ziemlich entgeistert.

»Genau.«

»O, Mann.«

(Chapter 8)

»Får jag fråga dig om en sak. Har du någon aning om vad jag skulle vilja göra just nu?«

»Nej, inte den blekaste.«

»Först och främst skulle jag vilja ligga på en stor, bred och mjukt fjädrande säng«, sa Midori. »Det ska inte finnas en åsneskit i närheten så långt ögat kan se. Jag ska bara ligga där på sängen, mysa och vara härligt full. Och du ska ligga intill mig. Sedan, lite vartefter, ska du ta av mig mina kläder. Sååå försiktigt. På samma sätt som en mor tar av ett litet barn dess kläder Såååå mjukt.«

»Hmm...«

»Jag bara ligger där lite i min egen värld, myser och tänker: ›Så otroligt bra jag mår.‹ Tills jag plötsligt inser vad som håller på att hända och skriker: ›Sluta Toru!‹. Sedan säger jag: ›Jag gillar verkligen dig, Toru, men jag är tillsammans med någon. Jag kan inte göra så här. Jag är väldigt ordentlig vad det gäller sådant – tro det eller ej – så snälla, sluta.‹ Men du slutar inte.«

»Men jag skulle faktiskt sluta«, sa jag.

»Jag vet. Skit samma, det här är bara min fantasi«, sa Midori. »Sedan visar du den för mig. Din grej. Den står upp till hälften. Jag slår naturligtvis händerna för ögonen, men kan inte hjälpa att jag råkar se på den en halv sekund. Och så säger jag: ›Sluta! Gör inte så där! Jag vill inte ha någonting så stort och hårt!‹«

»Den är faktiskt inte så stor. Helt normal.«

»Äh, det är ju bara fantasi. Då ser du sorgen ut och jag tycker synd om dig och försöker att trösta dig. ›Såja, såja lille vän.‹«

»Och det menar du att du skulle vilja göra just nu?«

»Just precis.«

»Det var som fan.«

(228-229)

Passage 6

「どう、お父さん、元気？」と緑が父親の耳の穴に向かってしゃべりかけた。まるでマイクロフォンのテストをしているようなしゃべり方だった。「どう、今日は？」

父親はもそもそと唇を動かした。〈よくない〉と彼は言った。しゃべるというのではなく、喉の奥にある乾いた空気を取りあえず言葉に出してみたといった風だった。〈あたま〉と彼は言った。

「頭が痛いのか？」と緑が訊いた。

〈そう〉と父親が言った。四音節以上の言葉はうまくしゃべれないらしかった。

「まあ仕方ないわね。手術の直後だからそりゃ痛むわよ。可哀そうだけど、もう少し我慢しなさい」と緑は言った。「この人ワタナベ君。私のお友だち」(下 73)

“How are you feeling, Daddy?” said Midori, speaking into her father’s ear as if testing a microphone. “How are you today?”

Her father moved his lips. 〈Not good〉 he said, not so much speaking the words as forming them from dried air at the back of his throat. 〈Head〉 he said.

“You have a headache?” Midori asked.

〈Yuh〉 he said, apparently unable to pronounce more than a syllable or two at a time.

“Well, no wonder,” she said, “you’ve just had your head cut open. Of course it hurts. Too bad, but try to be brave. This is my friend, Watanabe.” (238-239)

‘Hoe is het vader, gaat het goed?’ zei Midori in het oor van haar vader. Ze praatte op een toon alsof ze een microfoon testte. ‘Hoe gaat het vandaag?’

Haar vader bewoog met moeite zijn lippen. ‘Niet goed,’ zei hij. Eigenlijk was het geen spreken, het was meer een poging woorden voort te brengen op de droge lucht die uit zijn keel naar buiten kwam.

'Doet uw hoofd pijn?'

'Ja,' kreunde haar vader. Hij leek niet meer dan een of twee lettergrepen tegelijk te kunnen uitspreken.

'Nou, dat is ook logisch, zo vlak na de operatie. Het is akelig, maar hou nog even vol,' zei Midori. 'Dit is Watanabe, een vriend van me.'

(Chapter 7)

»Wie geht's dir, Papa?« fragte Midori ins Ohr ihres Vaters, als teste sie ein Mikrophon. »Wie geht's dir heute?«

»Nicht gut«, formte ihr Vater mit den Lippen. Er schien seine Worte mittels trockener Luft hervorzuhauen. »Kopf«, sagte er.

»Hast du Kopfschmerzen?« fragte Midori.

»Ja.« Mehr als eine Silbe brachte er anscheinend nicht heraus.

»Da kann man nichts machen. Schließlich wurdest du gerade operiert. Du Armer, kannst du es noch ein bißchen aushalten?« fragte Midori. »Das ist Tōru Watanabe, ein Freund von mir.«

(Chapter 8)

»Hur är det, pappa?« sa Midori och pratade in i sin fars öra, precis som om hon använde en mikrofon. »Hur mår du idag?«

Hennes far rörde på sina läppar. <Inte så bra>, sa han. Fast i ärlighetens namn formade han snarare orden av torr luft han mödosamt pressade ur sig.

<Huvud>, sa han.

»Har du huvudvärk?« frågade Midori.

<Mmmmm>, sa han, uppenbarligen oförmögen att uttala mer än en eller två stavelser åt gången.

»Ja, det är väl inte att undra på«, sa hon. »Du har ju just fått huvudet öppnat. Det är klart att det gör ont. Det är trist, men försök att stå ut. Det här är min vän Toru.« (241)

Passage 7

「でもあなた知らないでしょ、ワタナベ君? あなたと会えないことで私がこの2ヶ月
どれほど辛くて淋しい想いをしたかということをして？」

「知らなかったよ、そんなこと」と僕はびっくりして言った。「君は僕のことを頭に
きていて、それで会いたくないんだと思ってたんだ」

「どうしてあなたってそんなに馬鹿なの? 会いたいにかまってるでしょう? だっ
て私あなたのことが好きだって言ったでしょ? 私そんなに簡単に人を好きになっ
たり、好きじゃなくなったりしないわよ。そんなこともわかんないの?」(下 229)

“Don’t you have any idea how painful and lonely it’s been for *me* without *you* these past
two months?”

This took me completely off guard. “No,” I said. “It never occurred to me. I
thought you were angry with me and didn’t want to see me.”

“How can you be such an idiot? Of *course* I wanted to see you! I *told* you how
much I like you! When I like somebody I really like them. It doesn’t turn on and off for
me just like that. Don’t you realize at least *that* much about me?” (344-345)

‘Heb je enig idee, Watanabe, hoe zwaar en eenzaam deze twee maanden voor mij
zijn geweest?’

‘Dat wist ik helemaal niet,’ zei ik, van mijn stuk gebracht. ‘Ik dacht dat je kwaad
op me was en me niet meer wilde zien.’

‘Hoe kun je zo dom zijn? Natúúrlíjk wil ik je graag zien. Ik heb je toch gezegd dat
ik om je geef? Dat is niet iets wat zo makkelijk komt en gaat bij mij. Dat snap je toch
wel?’ (Chapter 10)

‘Aber Tōru, kannst du dir nicht vorstellen, wie einsam ich in den letzten beiden
Monaten ohne dich gewesen bin?«

»Das hab ich nicht gewußt«, sagte ich verblüfft. »Ich dachte, du wärest sauer auf mich und wolltest mich nicht sehen.«

»Wie kannst du nur so blöd sein? Natürlich hätte ich mich gern mit dir getroffen. Hab ich dir etwa nicht gesagt, daß ich dich mag? Und wenn ich jemanden mag, dann mag ich ihn sehr. Hast du das nicht gewußt?« (Chapter 11)

»Men Toru, du har inte en aning om hur plågsamt och ensamt det har varit för mig under de här två månaderna.«

»Nej, det har jag inte«, sa jag förvånat. »Jag trodde du var förbannad på mig och att det var därför du inte ville träffa mig.«

»Hur jävla dum får man bli? Det är klar att jag ville träffa dig! Jag sa ju att jag är kär i dig? Jag blir inte kär i folk för att helt plötsligt sluta gilla dem – så enkelt är det inte. Fattar du inte ens det?« (342)

Passage 8

「ねえ、私は生身の血のかよった女の子なのよ」と緑は僕の首に頬を押しつけて言った。(下 233)

“Let me just tell you this, Watanabe,” said Midori, pressing her cheek against my neck. “I’m a real live girl, with real, live blood gushing through my veins. (347)

‘Nou,’ zei Midori terwijl ze haar voorhoofd tegen mijn hals wreef, ‘ik ben een vrouw van vlees en bloed.’ (Chapter 10)

»Ich bin ein Mädchen aus Fleisch und Blut«, sagte Midori, während sie ihre Wangen an meinen Hals drückte. (Chapter 11)

»Jag är en levande, passionerad kvinna«, sa Midori och tryckte kinden mot min hals. (344)

Passage 9

「ねえ、ワタナベ君、他の女の人のこと考えてるでしょ？」(下 238)

“Hey, Watanabe, I bet you’re thinking about that other girl.” (350)

‘Watanabe, je ligt toch niet aan een andere vrouw te denken?’ (Chapter 10)

»Du, Tōru? Denkst du jetzt an das andere Mädchen?« (Chapter 11)

»Toru, nu tänker du på den andra flickan, eller hur?« (348)

Passage 10

「いい、ワタナベ君、もう淋しいお葬式のことにはきれいさっぱり忘れなさい」とレイコさんは 僕の目をじっと見て言った。「このお葬式のことだけを覚えていなさい。素敵だったでしょう?」

僕は肯いた。

「おまけ」とレイコさんは言った。そして五十一曲目にいつものバッハのフーガを弾いた。

「ねえワタナベ君、私とあれやろうよ」と弾き終わったあとでレイコが小さな声で言った。

「不思議ですね」と僕は言った。「僕も同じこと考えてたんです」

(…)

「じゃあ自分で脱ぎますか?」と僕は言った。

「いいわよ、脱がせて」と彼女は言った。「でも私しわだらけだからがっかりしないでよ」

「僕、レイコさんのしわ好きですよ」

「泣けるわね」とレイコさんは小さな声で言った。

僕は彼女のいろんな部分に唇をつけ、しわがあるとそこを舌でなぞった。そして少女のような 薄い乳房に手をあて、乳首をやわらかく噛み、あたたかく湿ったヴァギナに指をあててゆっくりと動かした。

「ねえ、ワタナベ君」とレイコさんが僕の耳もとで言った。「そこ違うわよ。それただのしわよ」(下 286-287)

Reiko looked me in the eye and said, "Now listen to me, Watanabe. I want you to forget all about that sad little funeral you saw. Just remember this marvellous one of ours."

I nodded.

"Here's one more for good measure," she said, and for her fifty-first piece she played her favourite Bach fugue. When she was through, she said in a voice just above a whisper, "How about doing it with me, Watanabe?"

"Strange," I said. "I was thinking the same thing."

(...)

"Would you rather take them off yourself?"

"No, go ahead. But don't be too shocked at all my wrinkles."

"I like your wrinkles."

"You're gonna make me cry," she whispered.

I kissed her all over, taking special care to follow the wrinkled places with my tongue. She had the breasts of a little girl. I caressed them and took her nipples in my teeth, then slid a finger inside her warm, moist vagina and began to move it.

"Wrong spot, Watanabe," Reiko whispered in my ear. "That's just a wrinkle."

(382-383)

'Kom op, Watanabe, vergeet die droevige uitvaart nou maar,' zei Reiko terwijl ze me recht aankeek. 'Onthoud alleen deze. Het was toch mooi?'

Ik knikte.

'Een toegift,' zei Reiko. En als eenenvijftigste lied speelde ze haar favoriete Bach-fuga.

Toen ze uitgespeeld was, fluisterde ze zacht: 'Watanabe, laten we het doen.'

'Vreemd,' zei ik. 'Ik dacht net hetzelfde.'

(...)

'Wil je het zelf doen?' vroeg ik.

'Nee hoor, ga je gang,' zei ze. 'Maar schrik niet van de rimpels.'

'Ik hou juist van je rimpels.'

'Ik ga huilen,' zei Reiko zacht.

Ik zoende haar overal en als ik een rimpel tegenkwam, likte ik die. Ik legde mijn handen op haar maagdelijk kleine borstjes, ik beet zachtjes in haar tepels, ik schoof mijn vingers tegen haar warme, vochtige vagina aan en begon rustig mijn vingers te bewegen.

'Watanabe,' zei Reiko in mijn oor. 'Je zit ernaast, dat is een rimpel.' (Chapter 11)

»Und jetzt, Herr Watanabe, vergessen Sie diese erbärmliche Trauerfeier in Kōbe.« Reiko sah mir in die Augen. »Und erinnern sich nur noch an unsere schöne. Ja?«

Ich nickte.

»Und nun eine Zugabe,« sagte sie und spielte als einundfünfzigstes Stück ihre Lieblingsfuge von Bach.

»Sagen Sie mal, Herr Watanabe, was halten Sie davon, mit mir zu schlafen?« flüsterte sie, als sie zu Ende gespielt hatte.

»Seltsam«, sagte ich. »Gerade habe ich das gleiche gedacht.«

(...)

»Möchtest du dich lieber selbst ausziehen?«

»Aber nein, mach du das. Aber sei nicht allzu enttäuscht über meine Falten.«

»Ich mag deine Falten.«

»Ich muß gleich weinen«, flüsterte sie.

Ich küßte sie überall und fuhr ihren Falten mit der Zunge nach. Dann lieb kostete ich ihre Brüste, die wie die eines jungen Mädchens waren, knabberte an ihren Brustwarzen und ließ einen Finger in ihre warme, feuchte Vagina gleiten.

»Irrtum, Watanabe«, sagte Reiko mir ins Ohr. »Das ist eine Falte.« (Chapter 12)

»Toru, glöm den där dystra begravningen helt och hållet«, sa Reiko och såg mig djupt i ögonen. »Du ska bara minnas den här begravningen. Visst var den fin?«

Jag nickade.

»Den här får du på köpet«, sa Reiko. Och så spelade hon samma Bach-fuga som alltid. När hon hade spelat klart, sa hon: »Toru, kan vi inte göra det?«

»Så underligt, jag tänkte precis samma sak.«

(...)

»Vill du ta av dig dem själv«, frågade jag.

»Nej, ta av dem du«, sa hon. »Men jag är rynklig precis överallt, så bli inte besviken.

»Jag gillar dina rynkor, Reiko.«

»Nu börjar jag snar gråta«, sa Reiko tyst.

Jag kysste henne över hela kroppen och fanns det rynkor, slickade jag dem. Och sedan kupade jag handen över de små bröstena som var som en ung flickas och bet lite försiktigt i bröstvårtorna. Jag lät ett finger glida in i det våta könet och rörde det långsamt.

»Hördu Toru«, sa Reiko i mitt öra. »Det där är fel, det där är bara en rynka.« (378-379)

Passage 11

ハツミさんはやっとナイフとフォークを手にとって鱸を食べはじめた。「でもあなたは少くともワタナベ君をひきずりこむべきじゃないわ」

「俺とワタナベには似ているところがあるんだよ」と永沢さんは言った。「ワタナベも俺と同じように本質的には自分のことにしか興味をもってない人間なんだよ。傲慢か傲慢じゃないかの差こそあれね。自分が何を考え、自分が何を感じ、自分がどう行動するか、そういうことにしか興味を持たないんだよ。だから自分と他人とをきりはなしてものを考えることができる。俺がワタナベを好きなのはそういうところだよ。ただこの男の場合自分でそれがまだきちんと認識されていないものだから、迷ったり傷ついたりするんだ」(下 125)

At last Hatsumi picked up her silverware and started eating her fish. "At least you shouldn't drag Toru into your 'games'."

"We're a lot alike, though, Watanabe and me," said Nagasawa. "Neither of us is interested, essentially, in anything but ourselves. OK, so I'm arrogant and he's not, but neither of us is able to feel any interest in anything other than what we ourselves think or feel or do. That's why we can think about things in a way that's totally divorced from anybody else. That's what I like about him. The only difference is that he hasn't realized this about himself, and so he hesitates and feels hurt." (274)

Ten slotte pakte Hatsumi haar mes en vork op en begon van haar Zeebrasem te eten. 'Je kunt toch op z'n minst Watanabe erbuiten laten?'

'Watanabe en ik lijken in sommige opzichten op elkaar,' zei Nagasawa. 'We zijn allebei eigenlijk alleen maar in onszelf geïnteresseerd. Het enige verschil is dat ik er trots op ben en hij niet. Wij zijn alleen maar geïnteresseerd in onze eigen gedachten, onze eigen gevoelens en onze eigen daden. Wij zien onszelf los van anderen. Daarom mag ik

Watanabe. Alleen heeft hij het nog niet met zoveel woorden onderkent, en daarom twijfelt hij soms en verwondt hij zich soms.' (Chapter 8)

Endlich griff Hatsumi nach Messer und Gabel und begann zu essen. »Wenigstens solltest du Tōru da nicht mit hineinziehen.«

»Watanabe und ich, wir sind gar nicht so verschieden«, entgegnete Nagasawa. »Beide gehören wir zu den Menschen, die sich im Grunde nur für sich selbst interessieren. Na gut, der eine ist arrogant und der andere nicht, beide aber interessieren wir uns ausschließlich für unsere eigenen Gedanken, Gefühle und Handlungen. Deswegen können wir die Welt auch völlig unabhängig von allen anderen Menschen betrachten. Das mag ich an ihm. Leider hat er es selbst bis jetzt noch nicht begriffen, darum ist er noch zaghaft und leidet.« (Chapter 9)

Till slut tog Hatsumi upp sina silverbestick och började äta sin fisk. »Men du borde åtminstone inte dra in Toru i dina ›Lekar‹.«

»Toru och jag är faktiskt väldigt lika varandra«, sa Nagasawa. »Ingen av oss har egentligen förmåga att intressera oss för något annat än oss själva. Det finns en skillnad mellan oss när det gäller graden av arrogans. Men ingen av oss kan uppbåda intresse för något annat än vad vi själva känner, tänker eller gör. Det är därför vi kan tänka på saker på ett helt annat sätt än alla andra tänker. Det är det jag gillar hos honom. Den enda skillnaden är att han inte tydligt har insett den här sidan hos sig själv, så han tvekar och känner sig sårad.« (275)

Passage 12

「あの学校ね」と緑は小指で目のわきを搔きながら言った。「エリートの子のあつまる学校なのよ。育ちも良きや成績も良いつて女の子が千人近くあつまられてるの。ま、金持の娘ばかりね。でなきややっていけないもの。授業料高いし、寄附もしょっちゅうあるし、修学旅行っていや京都の高級旅館[1]を借りきって塗りのお膳で懐石料理[2]食べるし、年に一回ホテル・オークラ[3]の食堂でテーブル・マナーの講習があるし、とにかく普通じゃないのよ。ねえ、知ってる？ 私の学年百六十人の中で豊島区[4]に住んでる生徒って私だけだったのよ。私一度学生名簿を全部調べてみたの。みんないったいどんなところに住んでるんだらうって。すごかったわねえ、千代田区三番町[5]、港区元麻布[6]、大田区田園調布[7]、世田谷区成城[8].....もうずうっとそんなのばかりよ。一人だけ千葉県柏[9]っていう女の子がいてね、私その子とちょっと仲良くなつてみたの。(上 127-128)

“Well, this school,” Midori said, scratching the corner of her eye with her little finger, “had nothing but upper-class girls – almost a thousand girls with good backgrounds and good exam results. Rich girls. They had to be rich to survive. High tuition, endless contributions, expensive school trips. For instance, if we went to Kyoto, they’d put us up in a first-class inn [1] and serve us tea ceremony food [2] on lacquer tables, and they’d take us once a year to the most expensive hotel in Tokyo [3] to study table manners. I mean, this was no ordinary school. Out of 160 girls in my class, I was the only one from a middle-class neighbourhood like Toshima [4]. I looked at the school register once to see where the others lived, and every single one of them was from a rich area [5-8]. Well, no, there was one girl from way out in Chiba with the farmers [9], so I got kind of friendly with her. (78-79)

‘Die school,’ zei Midori terwijl ze met een pink in haar oog wreef, ‘daar gaan alleen meisjes van stand naartoe. Er zitten duizend meisjes bij elkaar met een goede opvoeding en goede cijfers. Allemaal meisjes met rijke ouders. Anders trek je het daar niet. Het schoolgeld is hoog en dan komen er nog allerlei donaties en bijdrages bovenop. Voor de excursie huurden ze een duur hotel [1] af in Kioto en we aten haute cuisine [2] van lakwerkservies. Eén keer per jaar werden we meegenomen naar het Okura Hotel [3] voor een cursus tafelmanieren. Gewoon kun je dat niet noemen. En weet je wat? Van de honderdzestig meisjes van mijn lichtung was ik de enige leerling die in Toshima [4] woonde. Ik het het eens opgezocht in de namenlijst. Want ik vroeg me af waar ze dan wel niet woonden. Het was echt ongelooflijk: Chiyoda Sanbancho [5], Minato Moto-azabu [6], Ota Denenchofu [7], Setagaya Narishiro [8]. Eén meisje kwam uit Kashiwa in Chiba [9] en met haar raakte ik bevriend. (Chapter 4)

»Also, auf meiner Schule«, sagte Midori und kratzt sich mit dem kleinen Finger im Augenwinkel, »waren nur Mädchen aus besseren Kreisen. Fast tausend höhere Töchter mit guten Noten. Nur reiche Mädchen. Anders ging es auch nicht. Das Schulgeld ist unheimlich hoch, außerdem müssen die Eltern auch noch dauernd etwas spenden. auf Klassenfahrt nach Kyōtō zum Beispiel brachten sie uns in erstklassigen Hotels [1] unter, in denen Spezialitäten [2] auf Lacktablets serviert werden, und einmal in Jahr gingen wir ins Hotel Okura [3] essen, um unsere Tischmanieren zu trainieren. Das ist doch nicht normal. Von hundertsechzig Mädchen in meinem Jahrgang war ich die einzige, die in Toshima [4] wohnte. Einmal hab ich im Schulregister nachgesehen, wo die andern wohnten. Kaum zu glauben. Ausnahmslos alle wohnten in Villenvierteln [5-8]. Nur ein Mädchen kam vom Land – aus Chiba [9]. (Chapter 4)

»Nå, men den här skolan«, sa Midori och kliade sig i ögonvrån med lillfingret, »har inga elever utom elitflickor – närmare bestämt ett tusental flickor med bra bakgrund och bra betyg. Det är de rikas döttrar. De måste vara rika för att kunna överleva: annars funkar det inte. Höga undervisningskostnader, oändliga underhåll, dyra skolresor, krav på donationer. När vi åkte till ställen som Kyoto placerade de oss

på ett förstklassigt värdshus [1] och serverade oss bankettmat [2] på lackerade bord. En gång om året tog de med oss till Hotell Okura [3] för att träna bordsskick. Vad jag menar är att det inte var någon vanlig skola. Av etthundrasextio flickor i min klass var jag den enda som kom från ett medelklassområde som Toshima [4]. Jag tittade i skolkatalogen för att se var de andra bodde och varenda en av dem kom från exklusiva adresser som 3-bancho i Chiyoda [5], Moto-Azabu i Minato-ku [6], Denenchofu i Ota-ku [7]... Nej, vänta nu, det fanns ju en flicka från Kashima ute på landet i Chiba [9]. (85)

Passage 13

緑の料理は僕の想像を遥かに越えて立派なものだった。鱈の酢のもの[1]に、ぽつとりとしたしまき玉子[2]、自分で作ったさわらの西京漬[3]、なすの煮もの[4]、じゅんさいの吸物[5]、しめじの御飯[6]、それにたくあんを細かくきざんで胡麻をまぶしたもの[7]がたっぷりとついていた。味つけはまったくの関西風の薄味[8]だった。(上 142)

Midori's cooking was far better than I had expected: an amazing assortment of fried, pickled, boiled and roasted dishes using eggs [2], mackerel [1/3], fresh greens [5], aubergine [4], mushrooms [6], radishes [7], and sesame seeds [7], all cooked in the delicate Kyoto style [8]. (88)

Midori's kookkunst overtrof mijn verwachting ruimschoots. Het eten was meer dan geweldig. Er was een ruime hoeveelheid ingelegde vis [1/3], een sappige omeletrol [2], gestoofde aubergine [4], heldere soep [5], rijst met paddenstoelen [6] en fijngesneden gepikkelde rettich met sesamzaad [7] - allemaal in de subtiële Kansai-stijl [8] bereid. (Chapter 4)

Midoris Essen schmeckte unvergleichlich viel besser, als ich es erwartet hatte. Roßmakrele in einer Vinaigrette [1], üppig gerollte Omeletts [2], selbst marinierte Makrele nach Kyōto-Art [3], gedünstete Auberginen [4], klare Brühe mit Wasserkresse [5], Reis mit Shimeji-Pilzen [6] und außerdem reichlich ingelegten Rettich [7] und mit geröstetem Sesam bestreute kleine Beilagen [7]. Gewürzt war alles in jenem zarten Stil, der die feine Kansai-Küche auszeichnet [8]. (Chapter 4)

Midoris matlagning var betydligt bättre än jag hade föreställt mig. Hon dukade upp ett imponerande urval av stekta, inlagda, kokta och grillade rätter med ägg [2], makrill [1/3], färska grönsaker [5], aubergine [4], svamp [6], rädisor [7] och sesamfrön [7], allt gjort i delikat Kyoto-stil [8]. Inlagd aji-fisk [1], saftig dashimaki-omelett [2], sawara-fisk inlagd på Kyoto-vis [3], inkokt aubergine [4], junsai-soppa [5], ris med shimeji-svamp [6] och så finhackad takuwan-pickles med sesamfrön [7]. (94)

Passage 14

我々は地下の食堂に行き、ウィンドウの見本を綿密に点検してから二人とも幕の内弁当 [1]を食べることにした。昼食どきだったが、食堂もそれほど混ざんではいなかった。

(...)

我々は半円形の弁当箱[2]に入った幕の内弁当[3]をきれいに食べ、吸い物[4]を飲み、お茶を飲んだ

(下 226-228)

Midori and I went to the basement restaurant and, after a close inspection of the plastic food in the window, both decided to have an old-fashioned cold lunch assortment with rice and pickles and grilled fish and tempura and teriyaki chicken [1]. Inside, it was far from crowded despite it being midday.

(...)

We finished all the little fried and grilled and pickled items [3] in the separate compartments of our fancy lacquered half-moon lunch boxes [2], drank our clear soup from lacquered bowls [4], and our green tea from those white cups. (342-343)

Wij gingen naar het restaurant in de kelder, bestudeerden uitgebreid de voorbeeldmenu's in de vitrine en besloten allebei een lunchmenu [1] te nemen. Het was lunchtijd, maar ook in het restaurant was het niet druk.

(...)

We aten keurig onze lunch [3] op uit een halfronde bentodoos [2], verorberden onze soep [4] en dronken thee.

(Chapter 10)

Das Restaurant befand sich im Untergeschoß. Nachdem wir die Plastikauslagen in Augenschein genommen hatten, entschieden wir uns für ein traditionelles Mittagsmenü [1]. Trotz der Mittagszeit war es überhaupt nicht voll.

(...)

Wir aßen alles auf, was unsere hübschen halbmondförmigen Lackkästen [2] zu bieten hatten, tranken unsere Brühe [4] und unseren grünen Tee. (Chapter 11)

Midori och jag gick till källarrestaurangen och efter en noggrann inspektion av montern utanför restaurangen beslöt vi oss båda för att äta traditionella lunchlådor [1]. Inne i restaurangen var det inte så farligt mycket gäster trots att det var lunchtid.

(...)

Vi åt upp allt i våra halvmåneformade lunchlådor [2], drack vår klara soppa [4] och det gröna teet. (341)

Passage 15

京都駅についたのは十一時少し前だった。僕は直子の指示に従って市バス[1]で三条まで出て、その近くにある私鉄バス[2]のターミナルに行って一六番のバス[3]はどこか乗り場から何時に出るのかと訊いた。十一時三十五分にいちばん向うの停留所[4]から出る、目的地まではだいたい一時間少ししかかるとのことだった。(上 188)

I arrived in Kyoto a few minutes before eleven. Following Naoko's instructions, I took a city bus [1] to a small terminal serving the northern suburbs. The next bus to my destination would not be leaving until 11.35, I was told, and the trip would take a little over an hour. (118)

Ik kwam iets voor elf in Kioto aan. Ik volgde de instructies van Naoko en nam de stadsbus [1] naar Sanjo. Daar liep ik naar de informatiebalie van het streekvervoer [2] en vroeg hoe laat en van welke halte lijn 36 [3] vertrok. Het was het laatste perron [4], de bus zou om vijf over halftwaalf vertrekken en het zou een uur duren naar mijn bestemming. (Chapter 6)

Kurz vor elf kam der Zug in Kyōto an. Naokos Anweisungen folgend, nahm ich einen Stadtbus [1] bis Kawaramachi Sanjō, ging zu einem kleinen Busbahnhof in der Nähe und erkundigte mich, wo und um wieviel Uhr der Bus Nummer 16 [3] abfahren würde. Um 2 Uhr 35, von der Haltestelle gleich gegenüber [4], erfuhr ich. Die Fahrt würde ungefähr anderthalb Stunden dauern. (Chapter 6)

Jag anlände till Kyoto ett par minuter i elva. Jag följde Naokos instruktioner och tog en buss [1] till Sanjo, gick till bussterminalen i närheten och frågade efter hållplats och avgångstid för buss 16 [3]. Jag fick reda på att den skulle gå fem över halv tolv från hållplatsen längst bort [4] och att resan skulle ta lite mer än en timme. (124)

Passage 16

「本館に行ってください、石田先生と言って下さい」と門番は言った。(192)

途中で一度受付の女性が「もう少しで見えますから」と僕に声をかけた。(193)

「あなたは直子の担当のお医者さんなんですか？」と僕は彼女に訊いてみた。

「私が医者？」と彼女はびっくりしたように顔をぎゅっとしかめて言った。「なんで私が医者なのよ？」

「だって石田先生に会って言われてきたから」

「ああ、それね。うん、私ね、ここで音楽の先生してるのよ。だから私のこと先生って呼ぶ人もいるの。でも本当は私も患者なの。でも七年もここにいてみんなに音楽教えたり事務手伝ったりしてるから、患者だかスタッフだかわかんなくなっちゃってるわね、もう。(上 197)

“Go to the main building, please, and ask for Doctor Ishida,” he said to me. (122)

At one point the receptionist assured me, “The doctor will be here soon.” (122-123)

“Are you Naoko's doctor?” I asked.

“Me?! Naoko's doctor?!” She screwed up her face. “What makes you think I'm a doctor?”

“They told me to ask for Doctor Ishida.”

“Oh, I get it. No no no, I teach music here. It's a kind of therapy for some patients, so for fun they call me 'The Music Doctor' and sometimes 'Doctor Ishida'. But I'm just another patient. I've been here seven years. I work as a music teacher and help out in the office, so it's hard to tell any more whether I'm a patient or staff. (125)

‘U loopt naar het hoofdgebouw en daar vraagt u naar dokter Ishida,’ zei de poortwachter. (Chapter 6)

Het meisje van de receptie kwam me zeggen dat dokter Ishida onderweg was. (Chapter 6)

‘Bent u Naoko’s dokter?’ vroeg ik.

‘Ik Naoko’s dokter?’ zei ze verbaasd. ‘Hoe kom je daarbij?’

‘Omdat ik naar dokter Ishida moest vragen.’

‘Aha, ik snap het al. Nou, ik ben hier muzikdocent. Misschien dat sommige mensen me daarom dokter noemen. Maar ik ben hier gewoon patiënt. Ik ben hier al zeven jaar en ik geef muziekles en ik help op de administratie, dus dan weet je op het laatst niet meer of iemand nou patiënt is of personeel. (Chapter 6)

»Gehen Sie bitte zum Hauptgebäude und fragen Sie nach Ishida-sensei*«, erklärte er mir.

[* Sensei: höfliche, japanische Anrede für Lehrer, Ärzte usw.] (Chapter 6)

Die Empfangsdame teilte mir mit, Ishida-sensei komme gleich. (Chapter 6)

»Sind Sie Naokos zuständige Ärztin?«

»Ich? Ärztin?« Sie verzog überrascht das Gesicht. »Wie kommen Sie denn auf die Idee?«

»Man hat mir gesagt, ich sollte nach Ishida-sensei fragen.«

»Ach so, nein, ich unterrichte Musik. Deshalb nennen mich alle Sensei. Eigentlich bin ich hier auch Patientin, schon seit sieben Jahren, aber inzwischen helfe ich auch im Büro aus, also ist es schwierig zu unterscheiden, ob ich Patientin bin oder zum Personal gehöre. (Chapter 6)

»Gå till huvudbyggnaden är ni snäll, och fråga efter doktor Ishida«, sa han till mig. (127)

»Doktorn kommer snart«, försäkrade receptionisten. (128)

»Är du Naokos läkare?« frågade jag.

»Jag? Naokos läkare?« Hon såg häpen på mig. »Vad är det som får dig att tro att jag är en läkare?«

»De sa ju åt mig att jag skulle fråga efter doktor Ishida.«

»Jaha, nu fattar jag. Nej, nej, nej, jag undervisar i musik här. Därför finns det de som kallar mig muskdoktorn eller doktor Ishida. Men egentligen är jag bara patient här. Jag har varit här i sju år, arbetar som musiklärare och hjälper till med administrationen – jag vet knappt om jag är patient eller personal vid det här laget. (131)

Passage 17

紙袋の底の方には病人のための食べものが入っていた。グレープフルーツが二個とフルーツ・ゼリーとキウリ[1]が三本。

「キウリ？」と緑がびっくりしたようなあきれた声を出した。「なんでまたキウリなんてものがここにあるのよ？まったくお姉さん何を考えているのかしらね。想像もつかないわよ。ちゃんと買物はこれこれやっといってくれて電話で言ったのに。キウリ買ってくれなんて言わなかったわよ、私」

「キウイと聞きまちがえたんじゃないかな[2]」と僕は言ってみた。緑はぱちゃんと指を鳴らした。「たしかに私、キウイって頼んだわよ[3]。それよね。でも考えりゃわかるじゃない？なんで病人が生のキウリをかじるのよ？お父さん、キウリ食べたい？」

<いない> と父親は言った。(下 73-74)

There was food for the patient at the bottom of the bag: two grapefruits, fruit jelly and three cucumbers [1].

“Cucumbers?! What are *these* doing in here?” Midori asked. “I can’t imagine what my sister was thinking. I told her on the phone exactly what I wanted her to buy, and I’m sure I never mentioned cucumbers! She was supposed to bring kiwi fruit [~3].”

“Maybe she misunderstood you [~2],” I suggested.

“Yeah, maybe, but if she had thought about it she would have realized that cucumbers couldn’t be right. I mean, what’s a patient supposed to do? Sit in the bed chewing on raw cucumbers? Hey, Daddy, want a cucumber?”

<No> said Midori’s father. (239)

Onder in de zak zat ziekenkost. Twee grapefruits, puddinkjes en drie komkommers [1].

‘Komkommers?’ zei Midori verbaasd. ‘Wat moeten we met komkommers? Wat denkt mijn zus wel? Onvoorstelbaar. Ik heb haar de boodschappen nog doorgebeld. Ik heb echt niet om komkommers gevraagd.’

‘Misschien heeft ze het verkeerd verstaan [2],’ zei ik.

Midori knipte in haar vingers. ‘Dat is het. Ik heb haar om kiwi gevraagd [3]. Maar ze kan toch ook zelf nadenken? Wat moet een zieke nu met een rauwe komkommer? Vader, wilt u komkommer?’

‘Nee,’ zei vader. (Chapter 7)

Ganz unten in der Tüte lagen lebensmittel für den Kranken: zwei Grapefruits, Götterspeise und drei Gurken [1].

»Gurken?« wunderte sich Midori. »Was meine Schwester sich wohl dabei gedacht hat? Wo ich ihr doch am Telefon genau gesagt habe, was sie einkaufen soll. Von Gurken habe ich nichts gesagt.«

»Vielleicht hat sie dich falsch verstanden [2]?« sagte ich.

»Kann sein [3]. Aber wenn sie ein bißchen mitgedacht hätte, wäre sie darauf gekommen, daß ein Kranker keine Gurken ißt. Oder möchtest du ein Stück Gurke, Papa?«

»Nein.« (Chapter 8)

Mat till patienten låg längst ner i påsen. Två grapefrukter, fruktgelé och tre gurkor [1].

»Gurkor? Vad gör de här?« frågade Midori. »Jag kan inte fatta hur syrran tänker ibland... Jag sa ju åt henne på telefon precis vad jag ville ha och jag är säker på att jag inta sa något om gurkor! Det var ju kiwifruktur hun skulle tagit med sig [~3].«

»Kanske hon missförstod dig [~2]?« föreslog jag.

»Ja, kanske det. Men hade hon tänkt lite, så hade hon ju insett att gurkorna var helt fel. Vad hade hon tänkt sig att en sjukhuspatient skulle göra med dem? Sitta i sängen och gnaga på en rå gurka? Pappa, vill du ha en gurka?«

<Nej>, sa Midoris far. (241)

Passage 18

「名前はなていうの？」と僕は店の女の子に訊ねた。

「ペペ」と彼女は言った。

「ペペ」と僕は呼んでみたが、犬はぴくりとも反応しなかった。

「耳遠いから、もっと大きな声で呼ばんと[1]聞こえへん[2]よ」と女の子は京都弁で 言った[3]。

「ペペッ！」と僕が大きな声で呼ぶと、犬は目を開けてすくっと身を起こし、ワンツと吠えた。

「よしよし、もうええ(4)からゆっくり寝て長生きしなさい」(上 283-284)

“What’s his name?” I asked the girl.

“Pepé,” she said.

“Hey, Pepé,” I said to the dog, but he didn't budge.

“He’s hard of hearing,” said the girl. “You have to speak up or he can’t hear.”

“Pepé!” I shouted. The dog opened his eyes and snapped to attention with a bark.

“Never mind, Pepé,” said the girl. “Sleep more and live longer.” (182-183)

‘Hoe heet hij?’ vroeg ik aan het meisje.

‘Pepe,’ zei ze.

‘Pepe,’ probeerde ik tegen de hond, maar hij toonde niet de minste reactie.

‘Hij is doof. Je moet veel harder praten, anders hoort hij je niet,’ zei het meisje.

Toen ik ‘Pepe!’ riep, deed de hond zijn ogen open, richtte zich snel op en blafte.

‘Braaf, Pepe,’ zei het meisje. ‘Het is al goed, ga maar slapen en leef nog lang.’

(Chapter 6)

»Wie heißt er denn?« fragte ich die Bedienung.

»Pepe.«

»Hallo, Pepe«, sagte ich, aber der Hund rührte sich nicht.

»Er ist schwerhörig«, erklärte das Mädchen. »Sie müssen lauter rufen, damit er es hört.«

»Pepe!« brüllte ich. Sofort öffnete Pepe die Augen und sprang mit einem Bellen auf.

»Braver Hund, ist ja schon gut. Leg dich wieder schlafen und genieß deinen Ruhestand« (Chapter 6)

»Vad heter han?« frågade jag flickan i cafét.

»Pepe«, sa hon.

»Tjenare Pepe«, sa jag, men han rörde sig inte ur fläcken.

»Han är lite lomhörd«, sa flickan på Kyoto-dialekt [3]. »Du måste tala högt, annars hör han dig inte.«

»Pepe!« ropade jag. Hunden slog upp sina ögon och for upp med ett skall.

»Lugna dig, Pepe«, sa flickan. «Sov lite och se till att bli långlivad istället.» (187)

Passage 19

「それはいつの話ですか？ 東京に行かれたというのは？」と僕は訊いてみた。

「いつでしたかなあ」と老人首をひねった。「皇太子殿下の御成婚の頃でしたかな。息子が東京におって一回くらい来いというから行ったんですね。そのときに」

「じゃあその頃はきっと東京では豚肉がおいしかったんでしょうね」と僕は言った。

(下 40)

“When was that, by the way, when you went to Tokyo?”

“Hmm, let’s see,” he said, cocking his head, “was it the time His Majesty the Crown prince got married? My son was in Tokyo and said I ought to see the place at least once. That must have been 1959.”

“Oh, well then, sure, pork must have been good in Tokyo back then,” I said. (217)

‘Wanneer was u er?’ vroeg ik.

‘Wanneer zal het geweest zijn?’ De oude baas schudde zijn hoofd. ‘Ik denk in de tijd dat de kroonprins trouwde. Mijn zoon was in Tokio en hij zei dat ik ook maar eens moest komen, dus toen ben ik gegaan. Rond die tijd moet het geweest zijn, 1959.’

‘Nou, in die tijd was het varkensvlees in Tokio vast lekker.’ (Chapter 6)

»Wann waren Sie denn in Tōkyō?« fragte ich ihn.

»Wann war das doch gleich?« Der Alte legte den Kopf schief. »Um die Zeit, als Seine Majestät der Kronprinz geheiratet hat.** Mein Sohn war damals in Tōkyō, und ich habe ihn dort besucht.«

»Ja, damals, war das Schweinefleisch bestimmt noch ganz köstlich«, sagte ich.

[**1959] (Chapter 7)

»När var det förresten ni var i Tokyo?« frågade jag.

»Hmm, få se nu...« sa vaken och böjde på huvudet. »Var det den gången Hans Majestät kronprinsen gifte sig? Min son bodde i Tokyo och sa att jag borde se staden en gång åtminstone, så jag åkte dit. Jo, det måste ha varit då.«

»På den tiden måste fläsket ha varit bra I Tokyo«, sa jag. (220)

Unused passages

Passage 20

僕は三十七歳で、そのときボーイング747のシートに座っていた。その巨大な飛行機はぶ厚い雨雲をくぐり抜けて降下して、ハンブルク空港に着陸しようとしているところだった。十一月の冷ややかな雨が大地を暗く染め、雨合羽を着た整備工たちや、のっぺりとした空港ビルの上に立った旗や、BMWの広告板やそんな何もかもをフランドル派の陰うつな絵の背景のように見せていた。やれやれ、またドイツか、と僕は思った。

飛行機が着地を完了すると禁煙のサインが消え、天井のスピーカーから小さな音でBGMが流れはじめた。それはどこかのオーケストラが甘く演奏するビートルズの「ノルウェイの森」だった。そしてそのメロディーはいつものように僕を混乱させた。いや、いつもとは比べものにならないくらい激しく僕を混乱させ揺り動かした。

僕は頭がはりさけてしまわないように身をかがめて両手で頭を覆い、そのままじっとしていた。やがてドイツ人のスチュワーデスがやってきて、気分がわるいのかと英語で訊いた。大丈夫、少し目まいがしただけと僕は答えた。

「本当に大丈夫？」

「大丈夫です、ありがとう」と僕は言った。(上7-8)

I was 37 then, strapped in my seat as the huge 747 plunged through dense cloud cover on approach to Hamburg airport. Cold November rains drenched the earth, lending everything the gloomy air of a Flemish landscape: the ground crew in waterproofs, a flag atop a squat airport building, a BMW billboard. So – Germany again.

Once the plane was on the ground, soft music began to flow from the ceiling speakers: a sweet orchestral cover version of the Beatles' "Norwegian Wood". The melody never failed to send a shudder through me, but this time it hit me harder than ever.

I bent forward, my face in my hands to keep my skull from splitting open. Before long one of the German stewardesses approached and asked in English if I were sick.

"No," I said, "just dizzy."

"Are you sure?"

"Yes, I'm sure. Thanks." (1)

Ik was zevenendertig en zat vast in mijn stoel in een Boeing 747. Het enorme toestel was bezig door een dik wolkendek te landen op het vliegveld van Hamburg. Een koude novemberregen kleurde de aarde donker en gaf alles - het grondpersoneel in hun regenkleding, de vlaggen op het vlakke luchthavengebouw, de BMW-billboards - de uitstraling van een somber decor in een schilderij van de Vlaamse School. Ja hoor, we zijn in Duitsland.

Toen het toestel geland was, gingen de no-smokinglampjes uit en klonk zacht achtergrondmuziek uit de speakers in het plafond. Het was 'Norwegian Wood' van de Beatles in een zoete uitvoering van een of ander orkest. Zoals altijd bracht die melodie me in verwarring. Sterker nog, ik werd er meer door geraakt dan anders.

Om te voorkomen dat mijn hoofd zou openbarsten boog ik me voorover, begroef mijn gezicht in mijn handen en bleef zo een tijdje zitten. Al snel kwam er een Duitse stewardess naar me toe, die me in het Engels vroeg of ik me niet lekker voelde. 'Jawel,' zei ik, 'ik ben alleen een beetje duizelig.'

'U bent echt niet onwel?'

'Ik ben niet onwel, dank u,' zei ik. (Chapter 1)

Ich war siebenunddreißig Jahre alt und saß in einer Boeing 747. In ihrem Anflug auf Hamburg tauchte die riesige Maschine in eine dichte Wolkenschicht ein. Trüber, kalter Novemberregen hing über dem Land und ließ die Szenerie wie ein düsteres flämisches Landschaftsbild erscheinen: die Arbeiter in ihren Regenmänteln, die Fahnen auf dem flachen Flughafengebäude, die BMW-Reklametafeln. Ich war also wieder einmal in Deutschland.

Nach der Landung erlosch das Nicht-Rauchen-Schild, und aus den Kabinenlautsprechern ertönte leise Hintergrundmusik – eine gedämpfte Instrumentalversion des Beatles-Stückes *Norwegian Wood*. Wie immer ließ diese Melodie mich erschauern, nur diesmal heftiger denn je.

Ich mußte mich nach vorn beugen und meinen Kopf mit beiden Händen umfassen, damit er mir nicht zersprang; so blieb ich sitzen. Eine deutsche Stewardess kam heran und fragte auf Englisch, ob mir nicht gut sei. Alles in Ordnung, antwortete ich, mir sei nur ein bißchen schwindlig.

»Sind Sie sicher?«

»Ja, wirklich, vielen Dank«, sagte ich. (Chapter 1)

Jag var trettiosju när det hände och satt ombord på en Boeing 747:a. Det stora planet hade just tagit sig igenom ett tjockt molntäcke och gått ner för landning på Hamburgs flygplats. Ett kyligt novemberregn hade givit allt på marken mörka, murriga färger: mekanikerna i sina regnställ, flaggorna på den trista flygplatsbyggnadens tak, reklamtavlan för BMW. Det hela såg ut som bakgrunden i någon af Flandernskolans dystra tavlor. »Jaha, så är man alltså i Tyskland igen«, tänkte jag.

När flygplanet hade tagit mark släcktes rökning förbjuden-skylden och musik på låg volym började strömma ur högtalarna i taket. Det var en smörig, instrumental version av Beatles *Norwegian Wood*. Melodin berörde mig som vanligt starkt – nej, mer än så. Den här gången skakade den om mig och slungade mig ur balans på ett sätt den aldrig hade gjort tidigare.

Det kändes som om huvudet skulle sprängas i bitar. Jag höll händerna hårt om det, böjde mig fram och satt alldeles blickstill. Det dröjde inte länge förrän en tysk flygvärdinna uppenbarade sig.

»Mår ni inte bra?« frågade hon på engelska.

»Jodå, jag är bara lite yr«, svarade jag.

»Ar det alldeles säkert det?«

»Ja tack, jag är helt OK«, sa jag. (5)

Passage 21

あいつら一体何してたんだと僕は愕然として思った。

ストが解除され機動隊の占領下で講義が再開されると、いちばん最初に出席してきたのはストを指導した立場にある連中だった。彼らは何事もなかったように教室に出てきてノートを取り、名前を呼ばれると返事をした。これはどうも変な話だった。(…) そんな連中が大学解体を叫んでいたのかと思うとおかしくて仕方なかった。そんな下劣な連中が風向きひとつで大声を出したり小さくなったりするのだ。

おいキズキ、ここはひどい世界だよ、と僕は思った。こういう奴らがきちんと大学の単位をとって会社に出て、せっせと下劣な社会を作るんだ。(上 101-102)

What the hell had they been doing behind the barricades?

When the strike was defused and lectures started up again under police occupation, the first ones to take their seats in the classrooms were those arseholes who had led the strike. As if nothing had ever happened, they sat there taking notes and answering "present" when the register was taken. I found this incredible. (...) To think that these idiots had been the ones screaming for the dismantling of the university! What a joke. The wind changes direction a little, and their cries become whispers.

Hey, Kizuki, I thought, you're not missing a damn thing. This world is a piece of shit. The arseholes are getting good marks and helping to create a society in their own disgusting image. (61-62)

Ik vroeg me verbaasd af wat die gasten eigenlijk hadden gedaan.

Toen de colleges werden hervat onder toezicht van de oproerpolitie, kwamen degenen die de staking hadden aangevoerd als eersten opdagen. Alsof er niets was gebeurd, kwamen ze het lokaal binnen, pakten hun aantekeningen en gaven antwoord als hun naam werd genoemd bij de presentiecontrole. Het was een vreemde situatie.

(...) Ik vond het ontzettend lachwekkend dat deze figuren om de ontmanteling van de universiteit hadden geroepen. Het waren sukkels die als windvaantjes nu eens een grote bek hadden en dan weer inbonden.

Moet je zien, Kizuki, wat een verschrikkelijke wereld. Die lui halen netjes hun punten, studeren af en maken een puinhoop van de wereld. (Chapter 4)

Was hatten diese Kerle denn die ganze Zeit getrieben? Ich war erschüttert.

Nachdem der Streik erloschen war und unter Polizeischutz wieder Vorlesungen gehalten wurden, waren die Anführer des Streiks die ersten, die wieder auf ihren Plätzen hockten. Als wäre nichts geschehen, saßen sie im Hörsaal, machten sich Notizen und riefen mir lauter Stimme »hier«, wenn die Anwesenheitsliste verlesen wurde. Ich fand das unglaublich. (...) Und diese Leute hatten brüllend gefordert, die Universität zu zerschlagen! Was für ein Witz. Diese armseligen Opportunisten! Kaum hatte sich der Wind gedreht, war aus ihrem Gebrüll Geflüster geworden.

Ach, Kizuki, dachte ich, du verpaßt wirklich nichts. Was für eine beschissene Welt. Diese Spinner studieren, um eine Gesellschaft mitzuerschaffen, die genauso widerlich ist wie sie. (Chapter 4)

»Vad i helvete har de egentligen hållit på med?« tänkte jag förvånat.

När strejken hade upplösts och föreläsningarna satts igång igen under kravallpolisens överinseende var de forna strejkledarna de första som tog plats på föreläsningarna. De klev in i salarna som om inget hade hänt, antecknade och svarade när de blev uppropade. Det var bra underligt hur man än såg på saken. (...) Det blev så oerhört komiskt när man betänkte att det var det där gänget som så livfullt hade ropat: »Upplös universiteten! Upplös universiteten!« Den där sortens drägg skriker högt eller gör sig osynliga beroende på hur vinden vänder.

»Kizuki, det här är en ruttan värld«, tänkte jag. »De där jävlarna kommer att ta sina universitetspoäng precis som man ska. Sedan kommer de att ge sig ut i yrkeslivet och flitigt bygga upp ett fullkomligt vedervärdigt samhälle.« (68)

Passage 22

私は今のところまであなたに会う準備ができていません。会いたくないというのではなく、会う準備ができていないのです。もし準備ができたと思ったら、私はあなたにすぐ手紙を書きます。そのときには私たちはもう少しお互いのことを知りあえるのではないかと思います。あなたが言うように、私たちはお互いのことをもっと知りあうべきなのでしょう。

さようなら」(上 93)

For now, however, I am not prepared to see you. It's not that I don't *want* to see you: I'm simply not prepared for it. The moment I feel ready, I will write to you. Perhaps then we can get to know each other better. As you say, this is probably what we should do: get to know each other better.

Goodbye. (56)

Ik ben er nog niet aan toe je weer te zien. Niet dat ik het niet wil, maar ik ben er nog niet aan toe. Als ik denk dat ik eraan toe ben, zal ik het je snel laten weten. Dan kunnen we elkaar een beetje beter leren kennen. Zoals je al zei, moeten we elkaar veel beter leren kennen.

Tot ziens. (Chapter 3)

Im Augenblick bin ich noch nicht so weit, daß ich Dich sehen könnte. Nicht, daß ich nicht möchte, aber ich bin einfach nicht so weit. Wenn ich das Gefühl habe, so weit zu sein, lasse ich es Dich sofort wissen. Vielleicht können wir uns dann ein bißchen besser kennenlernen. Denn ich bin Deiner Meinung: wir sollten uns besser kennenlernen.

Bis bald.« (Chapter 3)

Just nu är jag inte beredd att träffa dig. Det är inte att jag inte vill, jag är helt enkelt inte mogen för det. När jag känner att jag är förberedd, kommer jag att skriva till dig. Kanske kommer vi att kunna lära känna varandra bättre då. För förmodligen är det nog det vi ska göra: lära känna varandra bättre.

Farväl (62)

Passage 23

「うん、とても良く似合ってると思うな。きっと頭のかたちが良いんだね。耳もきれいに見えるし」と僕は言った。

「そうなのよ。私もそう思うのよ。坊主にしてみても、うん、これもわるくないじゃないかって思ったわけ。でも男の人って誰もそんなこと言ってくれやしない。小学生みたいだとか強制収容所だとか、そんなことばかり言うのよ。ねえ、どうして男の人って髪の毛の長い女の子がそんなに好きなの？そんなのまるでファシストじゃない。下らないわよ。どうして男の人って髪の毛の長い女の子が上品で心やさしくて女らしいと思うのかしら？私なんかね、髪の毛の長い下品な女の子二百五十人くらい知ってるわよ、本当よ」(上 106-107)

“Yeah, I thought so. It really looks good on you. Nicely shaped head. Pretty ears, too, uncovered like that.”

“So I'm *not* mad after all! I thought I looked good myself once I cut it all off. Not one guy likes it, though. They all tell me I look like a concentration camp survivor. What's this thing that guys have for girls with long hair? Fascists, the whole bunch of them! Why do guys all think girls with long hair are the classiest, the sweetest, the most feminine? I mean, I myself know at least 250 *unclassy* girls with long hair. Really.” (65-66)

‘Het staat je goed, vind ik. Je hoofd is mooi van vorm en je mooie oren zijn nu goed te zien.’

‘Dat vind ik nou ook. Ook kaal als een monnik stond me best goed, vond ik. Maar geen enkele man vindt dat. Ze vinden dat ik eruitzie als een lagereschoolmeisje, of als iemand uit een concentratiekamp. Wat hebben mannen toch met vrouwen met lang haar? Fascistisch is het. Verachtelijk. Waarom vinden mannen vrouwen met lang haar

altijd beschaafd en lief en vrouwelijk? Ik ken minstens tweehonderdvijftig onbeschofte sloeries met lang haar. Echt waar.' (Chapter 4)

»Stimmt, steht dir prima. Du hast einen schön geformten Kopf und hübsche Ohren«, sagte ich.

»Ich finde eigentlich auch, daß es gar nicht schlecht aussieht. Aber den Männern gefällt's nicht. Alle sagen, ich sehe aus wie eine Erstklässlerin oder ein KZ-Häftling. Warum stehen Männer immer auf Frauen mit langen Haaren? Das ist doch faschistoid. Beschissen! Warum meinen die Typen bloß, Mädchen mit langem Haar wären so verführerisch, so liebenswert, so feminin? ich kenne mindestens zweihundertfünfzig langhaarige Trampel. Wirklich!« (Chapter 4)

»Ja, jag tycker det passar dig riktigt bra. Du har ett så vackert huvud. Dessutom syns öronen helt och hållet«, sa jag.

»Ja, det är precis vad jag tycker också. Jag snaggade mig och tänkte: ›Jamen, det här blev ju riktigt bra!‹ Men hittills har inte en enda kille sagt det. De säger bara att jag ser ut som en förstaklassare eller en koncentrationslägerfånge eller så. Varför gillar killar flickor med långt hår? Varför anses långt hår vara kvinnligt? Det är ju snudd på fascism! Skitdumt! Jag känner åtminstone hundra brudar med långt hår som är som killar, det är faktiskt sant!« (71)

Passage 24

「ねえ、あなた嘘をつく人じゃないわよね？」

「まあできることなら正直な人間でありたいとは思っているけどね」と僕は言った。

「ふうん」と彼女は言った。(上 108)

“You’re not lying, are you?”

“I like to think of myself as an honest man,” I said.

“Far out.” (66)

‘Je bent toch niet iemand die mooie praatjes verkoopt?’

‘Ik probeer zo eerlijk mogelijk door het leven te gaan,’ zei ik.

‘Oké,’ zei ze. (Chapter 4)

»Ganz ehrlich?«

»Nach Möglichkeit bemühe ich mich ein aufrichtiger Mensch zu sein«, erwiderte ich.

»Na gut«, sagte sie. (Chapter 4)

»Du brukar inte ljuga, va?«

»Nej, jag tycker nog att jag är ganska uppriktig«, sa jag.

»Hmmm.« (72)

Passage 25

「あとはお父さんね」と少しあとで緑は言った。

「そう」

「お父さんは去年の六月にウルグアイウルグアイに行ったまま戻ってこないの」

「ウルグアイ？」と僕はびっくりして言った。「なんでまたウルグアイなんかに？」

(上 149)

“And then there’s my father,” she said after some time had gone by.

“Right,” I said.

“He went off to Uruguay in June last year and he’s been there ever since.”

“Uruguay?! Why Uruguay?” (92-93)

‘En dan hebben we nog mijn vader,’ zei ze na een tijdje.

‘O.’

‘Mijn vader is vorig jaar juni naar Uruguay vertrokken.’

‘Uruguay?’ zei ik verbaasd. ‘Hoezo Uruguay?’ (Chapter 4)

»Und dann ist da noch mein Vater«, sagte sie nach einer Weile.

»Wo ist der denn heute?«

»Mein Vater ist im Juni voriges Jahr nach Uruguay gegangen und nicht wiedergekommen.«

»Nach Uruguay?« fragte ich erstaunt. »Wieso denn nach Uruguay?« (Chapter 4)

»Ja, och så är det ju bara pappa.«

»Ja.«

»Pappa har inte kommit tillbaka från den resa till Uruguay han gjorde i juni förra året.«

»Uruguay«, sa jag förvånat. »Varför reste han just till Uruguay?« (99)

Passage 26

お姉さんは彼と二人でのんびりするし、私も彼と二泊旅行くらいしてやりまろうと思ったの」緑はそう言ってから少し口をつぐんで、耳のあたりをぼりぼりと搔いた。「ごめんなさい。言葉わるくて」

「いいよ。それで奈良に行ったんだ」

「そう。奈良って昔から好きなの」

「それでやりまくったの？」

「一度もやらなかった」と彼女は行ってため息をついた。「ホテルに着いて鞆をよっこらしよと置いたとたん生理が始まっちゃったの、どつと」

僕は思わず笑ってしまった。

(...)

「それで奈良で何してたの？」

「仕方ないから鹿と遊んだり、そのへん散歩したりして帰ってきたわ。散々よ、もう。彼とは喧嘩してそれっきり会ってないし。(下 153-154)

“My sister just wanted to hang around with her boyfriend for a while, and I decided I’d take mine on a trip for a couple of days and fuck like crazy.” Midori clamped her mouth shut and rubbed her ears. “Oops, sorry.”

“That’s OK,” I said. “So you went to Nara.”

“Yeah, I’ve always liked that place. The temples, the deer park.”

“And did you fuck like crazy?”

“No, not at all, not even once,” she said with a sigh. “The second we walked into the hotel room and dumped our bags, my period started. A real gusher.”

I couldn’t help laughing.

(...)

“So anyway, what did you do in Nara?”

“What else *could* we do? We fed the deer and walked all over the place. It was just awful! We had a big fight and I haven’t seen him since we got back.”

(291-292)

‘Mijn zus wilde het gewoon een tijdje met haar vriendje rustig aan doen en ik had wel zin om er met mijn vriendje een paar nachten tussenuit te gaan en te rampetampen.’ Toen beet ze op haar lip en krabde aan haar oor. ‘Sorry voor mijn taalgebruik.’

‘Geeft niet. En toen zijn jullie naar Nara gegaan.’

‘Ja. Ik heb Nara altijd al leuk gevonden.’

‘En hebben jullie lekker gerampetampt?’

‘Daar is niets van gekomen,’ zei ze met een zucht. ‘We waren nog niet in het hotel of ik werd ongesteld. Opeens.’

Ik moest onwillekeurig lachen.

(...)

‘En wat hebben jullie nou gedaan in Nara?’

‘Wat konden we anders doen dan de hertjes aaien en wandelingetjes maken in de omgeving. Het was echt vreselijk. We hebben ruzie gemaakt en elkaar sindsdien niet meer gezien.’

(Chapter 9)

»Meine Schwester wollte ein bißchen mit ihrem Freund ausspannen und ich mit meinem ein paar Tage verreisen und vögeln. Tschuldigung, ist mir so rausgerutscht.« Midori kniff die Lippen zusammen und kratzte sich am Ohr.

»Macht nichts«, sagte ich. »Also seid ihr nach Nara gefahren.«

»Ja, Nara hat mir schon immer gefallen.«

»Und habt ihr?«

»Kein einziges mal«, stöhnte sie. »Kaum waren wir im Hotel und hatten das Gepäck abgestellt, kriegte ich meine Tage, daß es nur so rauschte.«

Unwillkürlich mußte ich lachen.

(...)

»Und was habt ihr ersatzweise in Nara unternommen?«

»Was schon? Wir waren im Hirschpark, sind spazierengegangen und wieder heimgefahren. Grauenhaft. Wir hatten einen Riesenkrach, und seither habe ich ihn nicht mehr gesehen. (Chapter 10)

»Min syster ville bara tillsammans med sin kille ett tag i lugn och ro och jag tänkte ta med min på en resa två-tre dagar och knulla som en galning.« Midori knep ihop munnen en stund och kliade sig bakom örat. »Förlåt, det där lär verkligen vulgärt.«

»Det gör inget«, sa jag. »Så ni åkte till Nara?«

»Ja, jag har alltid gillat det stället.«

»Och knullade ni som galningar?«

»Nej, inte alls, inte en enda gång«, sa hon med en suck. »I samma sekund som vi kom in på hotellrummet och satte ned våra väskor kom mensen. En riktig störtflod.« Jag kunde inte låta bli att skratta.

(...)

»Men du, vad gjorde ni egentligen i Nara?«

»Vad kunde vi göra? Vi lekte med rådjuren, promenerade runt och åkte sedan hem. Det var bara för mycket. Jag och min kille hade ett jättegräl och jag har inte sett honom sedan vi kom tillbaka. (292-293)

Passage 27

「あなたっていつも分別くさいこと言って人を落ちこませるのね。酔払いたいから酔払ってるのよ。それでいいんじゃない。酔払ったって木のぼりくらいできるわよ。ふん。高い高い木の上へのぼっててっぺんから蟬みたいにおしっこしてみんなにひっかけてやるの」(下 162)

“You’re always so damn sensible, you ruin everything. I’m drunk ‘cause I wanna be drunk. What’s wrong with that? And even if I *am* drunk, I can still climb a tree. Shit, I’m gonna climb all the way to the top of a great, big, tall tree and I’m gonna pee all over everybody!” (297)

‘Wat kun jij een domper op de feestvreugde zetten met je verstandige opmerkingen. Ik ben dronken omdat ik daar zin in heb. Wat is daar mis mee? Ik kan nog best in een boom klimmen, ook al ben ik dronken. Toevallig. Ik klim zo in een hoge boom en dan pis ik over iedereen heen.’ (Chapter 9)

»Du bis timmer so vernünftig, ein echter Spielverderber. Ich bin blau, weil ich blau sein will. Was ist daran schlimm? Auch in betrunkenem Zustand kann ich auf einen Baum klettern. Auf einen ganz, ganz hohen, und dann pinkle ich auf alle runter.« (Chapter 10)

»Du säger alltid så jävla förståndiga saker och förstör nöjet för alla andra. Jag är full därför att jag vill vara full. Vad är det för fel med det? Och även om jag är full kan jag väl klättra i träd. Jag ska klättra hela vägen upp i toppen av et stort träd och sedan tänker jag pissa på alla – som en cikada!« (297)

Passage 28

ナメクジの話は本当だった。僕が質問すると、彼はああ本当だよ、それ、と言った。

「でかいの三匹飲んだよ」

「どうしてそんなことしたんですか？」(上 70)

There were several “Nagasawa Legends” that circulated throughout the dorm. According to one, he supposedly once ate three slugs. Another gave him a huge penis and had him sleeping with more than 100 girls.

The slug story was true. He told me so himself. “Three big mothers,” he said. “Swallowed ‘em whole.”

“What the hell for?” (41)

Over Nagasawa deed een aantal sterke verhalen de ronde. Dat hij ooit drie wurmen had opgegeten, dat hij een enorm grote penis had en dat hij wel met honderd meisjes naar bed was geweest.

Het verhaal over de wurmen was waar. Hij heeft me het hele verhaal verteld toen ik ernaar vroeg. ‘Drie heel dikke wurmen waren het.’

‘Maar waarom in godsnaam?’ (Chapter 3)

Im Wohnheim kursierten abenteuerliche Gerüchte über Nagasawa: Er habe drei rohe Nackschnecken verzehrt. Sein Penis sei von überdimensionaler Größe, under habe schon mit über hundert Frauen geschlafen.

Die Geschichte mit den Schnecken stimmte. Als ich ihn danach fragte, bestätigte er sie. »Klar, drei Reisenbiester hab ich runtergeschluckt.«

»Warum denn bloß?« (Chapter 3)

Det fanns flera Nagasawa-legender som cirkulerade på studenthemmet. Enligt en påstods han en gång ha ätit tre maskar. En annan utrustade honom med en gigantisk kuk och hade honom till at ha legat med fler än hundra flickor.

Maskhistorien var sann. När jag frågade honom om den berättade han att den stämde.

»Tre stora jävlar«, sa han. »Svalde dem hela.«

»Och vad skulle det vara bra för?« (47)

Passage 29

「お前が出て行けよ」と僕は言った。

「だって、りよ、寮の中で酒飲んじゃいけないのって、き、き、規則だろう」と彼は言った。

「お前が出ていけ」と僕は繰り返した。

彼はそれ以上何も言わなかった。僕は嫌な気持ちになって、屋上に行って一人でウイスキーを飲んだ。(上 89-90)

“You get the hell out”, I growled.

“But you know drinking in the dorm is a-a-against the rules.”

“I don’t give a shit. You get out.”

He stopped complaining, but now I was annoyed. I went to the roof and drank alone. (54)

‘Ga dan zelf weg,’ zei ik.

‘Nou, op de ca-campus is het ver-verboden om te drinken,’ zei hij.

‘Ga zelf weg,’ herhaalde ik.

Hij zei verder niets meer. Maar ik baalde en ging op het dak in mijn eentje whisky drinken. (Chapter 3)

»Geh du doch raus«, sagte ich.

»Aber Trinken ist sowie-wie-wie-so ge-ge-gen die Hausordnung.«

»Mir doch egal. Hau selbst ab«, antwortete ich wütend.

Er sagte nichts mehr, aber ich hatte ein schlechtes Gewissen und trollte mich mit meinem Whiskey aufs Dach. (Chapter 3)

»Du kan väl sticka ut«, sa jag.

»Men visst är det mot re... reglementet att dricka alkohol på stu... stu... studenthemmet?« sa han.

»Du kan väl sticka ut«, upprepade jag.

Han sa inget mer. Jag blev illa till mods och begav mig up på takterrassen och drack min whisky ensam. (60)

Passage 30

「努力します」と僕は行った。「でもレイコさんはどうして七年もここにいるんですか。僕はずっと話していてあなたに何か変わったところがあるとは思えないんですが」
(上 201)

“I’ll try,” I said. “But tell me, Reiko, why have you been in here for seven years? Talking with you like this, I can’t believe there’s anything wrong with you.” (128)

‘Ik doe mijn best,’ zei ik. ‘Maar Reiko, waarom ben je hier al zeven jaar? Als ik zo met je zit te praten, merk ik helemaal niets vreemds aan je.’ (Chapter 6)

»Ich werde mir Mühe geben«, sagte ich, »Aber Sie, warum sind Sie schon sieben Jahre hier? Wenn ich so mit Ihnen rede, kann ich gar nicht glauben daß mit Ihnen etwas nicht stimmt.« (Chapter 6)

»Jag ska försöka«, sa jag. »Men berättas Reiko, hur kommer det sig att du har varit här i sju år? När jag talar med dig har jag svårt att tänka mig att det är något fel på dig.« (133)